

Csak felnőtteknek!

Budapestnek vesznie kell!

Röpirat.

Írta:

Brichta Kálmán.

Ára 25 kr.

Kapható: minden szivarüzletben és könyvkereskedésben.

A szerzői jog minden országra nézve fenntartva.

BUDAPEST, 1891.

Nyomatott Heisler J.-nál, várkereskedőnél.

Brichta Kálmán

Budapestnek vesznie kell

(1891)

I.

Budapest – Szodoma

Gyilkoljatok meg! öljetek meg! ne legyen testemben egy csep vér sem, legyek teljesen hideg, halott!

Vagy zuzzátok össze csontjaimat porrá és égessétek el azt is, ne legyen még egy atom sem, mely elárulná, hogy ez undok városban éltem valaha!

Vesszen e város színéről minden, mi szépet és jót mutat, mert valója csupán gaz, pusztuljon el minden ékessége, bája és gyönyöre, mert bűn árán szerezte e tulajdonságait. Mentsük ki e városból az igaz embert, mert a ragály terjed ez undok fertőben, a rothadtlelkű elveti magát az igazak szívébe, hogy azt is bűzhödté, belpoklossá tegye!

Vesszen ki bár ember és állat egyaránt, ne legyen senki, ki tapossa a világnak e szennyfoltját!

Tomboljanak az ellenség ágyui, harsogjanak a csata kürtjei, dörögjenek a vész fellegei, hirdesse minden, hogy Budapestnek vesznie kell a föld színéről ugymint Szodoma és Gomorrhának, mert benne kéjuralom kapott lábra. Oly erős és hatalmas kéjuralom, melyet megtörni lehetetlennek látszik.

Itt öngyilkosságot ígér jó szülőjének a gaz fiú, mert nem engedik kéjelegni, ott a nőre halált szab a férfi, mert amaz felfedezte aljas bűnét.

Emitt öngyilkos lesz az ifju, mert nincs elég pénze, hogy szenvedélylyé vált kéjelgését ki tudná elégíteni. Amott elvál a férj, mert nincs annyi keresete, melylyel két nőt ki bírna tartani.

Az alsóbb körökben az inség és nyomor a szegénység és elégtelenség jajai hallatszanak. A felsőbb köröket pedig a kényelem, a kedvtelenség és az életunság borzalmai zaklatják.

És mindez azért van, – mint már mondtam, – mert jelenleg kéjuralom dívik. Ezen lelketrázkódító borzadalmas állapotok megteremtői és bűnös vezetői: – az undok kéjhölgyek!

Budapestnek ez erkölcsi romlotjai baljóslatu alakulásokkal fenyegetik az igazakat. E város elveszteni készül szabadságát! Hogy a szeplőtlen tisztaszívűeknek kezében nem villog többé kard, a kéjenczek bilincseket kovácsolnak a szűzek karjaira, hogy megakadályozzák azokat jogaiknak, erényeiknek védelmükben.

A kéjelgés világuralomra készül s apsolutismussal fenyeget. És, ha a kéjuralom terjeszkedik s magával ragadja még a kevés számban levő igazakat is, hol van az óriás a ki képes lesz ezeket feltartóztatni és visszatartani? Mely kéz akadályozza meg majdan e két ellentétes elem egyesülését s ebből kifolyólag az erkölcsi egyensúly teljes felbomlását?

Vajon ki fogja vezetni az emberiséget az erkölcsi haladás útján, midőn a kéjuralom eloltással fenyegeti azt a világosságot, mely az egyház szelleméből oly jótékony sugarakban áradott a kéjuralom sötétsége felé?

Hát rövid idő múlva, ha majdan a paráznák orkánja megindul s a kéjhajhászok büzhödt fürgetegje zúditja az igazakra ragályos miazmáit, mit fogtok ekkor tenni? – kihez fogtok ekkor folyamodni? És vajon mi lesz az egyház függetlenségéből, szabadságából és mi a kereszténységből, ha a kéjuralom hatalma kiragadja az egyház kezéből az Isten igéjének kardját? Embert keresünk majd, ki oly erősen állja meg helyét a kéj vihara közt, mint megállotta helyét, Napoleon a harcok viharai között.

Hát hol találunk majd oly embert, ki látja, hogy a kéjszomj már elragadta az ifjút és öreget, szégyent és gazdagot; ki látja, hogy nem csak az ifjúnak csendes ártatlan életébe, nem csak a családi szentélybe, de még a szentek szentélyébe az Ur oltárához is belopódzkodtak már a bűnré csábító fúriák, hol találjuk majd az embert ekkor, ki küzdttérre lép és felkiált az Istenhez: meghalok! de megvédelmezem kísértetben levő szolgádat a szennyitől, a bűntől?

II. A kéjhölgyek

Ismeritek ezen emberi testtel bíró fúriákat, ismeritek őket? Ha nem, hallgassatok ide! Azon erkölcstelen, hitetlen fene vadak, kik nem ismernek sem szépet, jót, sem nemeset, igazat és tisztát, kik csak bűnt, szennyet és ocsmányságot ápolnak; kik kerülik a tisztességes társaságot és a nap világosságát; azok, kik csak kényelemre, jólétre, nyugalomra, szórakozásra és undok kéjre szomjuhoznak, ezek a kéjhölgyek.

Hogy mily megtestesült rossz az ilyen lény, az kitetszik abból, hogy kimentti magát Istennek rendeltetése alól, anya nem lesz belőle, nemét nem szaporítja, dolgozni nem dolgozik és Istent nem ismer.

Ezek a fúriák terjesztik az egész világban a rosszat. Csak egyszer kell a férfinak ily aljassal összetalálkozni, akkor már meg van az metelyezve; azon percztől kezdve csak romlás lehet erkölcsös életében, de épülés nem!

Hogy milyen aljas tetteket visznek véghez ez undok férgek, arra becsületese ember nem is gondol. Hidegen átölelik a férfit, testi bájait nyíltan mutogatják, nemi szerveit nyíltan, a legkissebb szégyen nélkül odatárgják a férfiaknak, csalfa csókokkal árasztják el azokat, mindent elkövetnének csak kielégítsék azokat, kik pénzzel vásárolják meg tőlük a bűnt.

Tudjuk azt, a ki más ember testét csak megsebzí is, azt elítélik súlyosan. És ezeket a fúriákat – kik sokszor nem csak megsebzik a legnemesebbet, a szívet, hanem, kik legtöbbször meg is ölik azt – ezeket az orvgyilkosokat a társadalom kiváltságokkal ruház fel.

Az újabb kori társadalmi, történelmi és főként gazdasági változások hatására a szexipar is kvalitatív és kvantitatív változáson ment keresztül. Kvalitatív változás, hogy az újszerűség igénye, az állandó forgalom növelésének az érdeke megköveteli az új, az érdekes, a különös szexuál-devianciákat kielégítő széles kínálatot. A városi prostitúció így egyre jobban eltávolodik az egyszerűbb közösségekben szokásos szexuális magatartási módtól és kultúrától, elidegenedik ettől. Így, az árutertermeléshez igazodva, fellép a gyártási folyamat számos problémája, többek között a tömegesség okozta gépiesség, az érzelméletlenedés. A vevő nem ismeri az árut, az áru pedig arctalan és felcserélhető.

Forrai Judit: A prostitúció mint társadalmi konfliktus. In Rendi társadalom – polgári társadalom. 3. Salgótarján, 1989. 324. old.

A prostituált (akár férfiről, akár nőről legyen szó) arra kötelezi magát, hogy meghatározott ideig tartó meghatározott fajtájú élvezetért szolgált. Az ügyfél az árviszony tárgyát képező szolgáltatást, díjazásban nem részesülő partnertől – azonos minőségben és mennyiségben – ilyen rövid időráfordítással nem szerezhetné be. Vagyis használati érték keletkezik. Mindazonáltal nyilvánvaló ellenmondás van a szolgáltatás természete és árusításának módja között.

A piaci cserében a vevő és az eladó – meghatározott időre – szerződéses viszonyba kerülnek egymással; a kifizetés megtörténte után e viszony felbomlik, mert nem tartoznak immár egymásnak semmivel, semmi közülük többé egymáshoz. Az eladói kínálat szempontjából a vevő arctalan egyed; bárki mással felcserélhető. A fizetőképesség a szükséges és elégséges feltétele annak, hogy a vevőt kiszolgálják. Nos, ebben a sajátos esetben, az ügyfél – kinek fizetőképessége elegendő jogcím arra, hogy vásárlóként lépjen fel – a prostituálttól azt várja el (s kapja meg), hogy olyan szolgáltatást nyújtson neki, a vásárlónak, amit az ő kénye szab meg, semmi más, mint személyes vágykielégítése okán.

A piaci üzlet, persze, szabott áron megy végbe, de ezt az árat a kliens személyére szabottan állapítják meg – csakúgy, egyébként, mint a szolgáltatás természetét is. A kereskedelmi tranzakció teljességével a privátszféra keretein belül bonyolódik, s egy privát módon megfogalmazott igényhez idomuló szolgáltatásra vonatkozik.

Ebben az esetben vegytiszta formában leljük fel a *kiszolgálás* viszonylatrendszerét. Az egyik „munkája” a másik élvezetét szolgálja. Nincs más tárgya, mint maga és az élvezet. A kliens élvezete nem egyéb, mint a személyen „elvégezt” munka elfogyasztása. Ez a fogyasztás közvetlen és egyértelmű, nincs szüksége terméken keresztül való közvetítésre. Épp e közvetlen mivoltában különbözik az ilyen szolgáltatás révén nyert élvezet attól az élvezettől, melyet a mesterszakács „remeklése” nyújt a fogyasztónak.

Ennél azonban többről van itt szó! Ezt az élvezetet a kliens minden külön indoklás nélkül követelheti. Ez rögtön megkülönbözteti a prostituált „munkáját”, mondjuk, a gyógytornászétól. Az utóbbi is az ügyfelek fizikai jól-lété érdekében fejt ki munkáját, amazoknak azonban „motiválniuk” kell megrendelői igényüket; annak indokoltságát valamilyen diagnózis van hivatva megállapítani, s ezt követően a terapeuta a maga független szakértői döntése alapján fog olyan kezelésmódot alkalmazni, mely, bármennyire személyre szabott is, egyelőre már személytelenül meghatározott eljárásorozat szigorú függvényében működő technikát hoz mozgásba.

A „kezelés” szolgáltatója tehát, jóllehet az ügyfél jól-létére törekszik, nem válik eszközzé az ügyfél élvezetének. Épp ellenkezőleg, ő uralja a helyzetet: ő szabja meg a végrehajtandó műveletek természetét, s a maga személyét csak egy olyan, *előzetesen kodifikált eljárásorozat keretein belül* állítja ezek szolgálatába, amely telet mindvégig teljességgel képes ellenőrzést gyakorolni. Az eljárás technikai jellege áttörhetetlen sorompó: megakadályozza a terapeuta – megakadályozza az ügyfelet, s esetenként cinkosságot, illetve teljes intimitásátig jutó – bevonódását.

A prostituált „munkájában” a helyzet ennek pontosan ellenkezője. Technikai szakudását az ügyfél által – magyarázatot, indoklást nem igénylő módon – megszabott módon kell működtetnie. Amit az ügyfél megvásárolni kíván, az az, hogy a prostituált a tőle elvárt tevékenységekbe maradtaktalanul, fenntartás nélkül involválódjék, úgy kell alávetnie magát a megrendelő igényeinek, hogy abból kiűnjék: nem „rutinmunkát” végez, hanem *szívre-lélekkel beledadja magát*. Saját magával szabadon rendelkező szubjektumnak kell lennie, a kinek szabadsága azonban nem áll egyébből, mint hogy készséges eszköze a másik akaratának. (...)

„Fizess, és azt csinálhatsz velem, amit csak akarsz.” Ebben az egyetlen mondatban minden benne van. A prostituált szuverén szubjektumként követeli ki fizetését, ám amint ennek az igényének elég tételt, felszámolja saját szuverenitását, hogy rögtön átalakuljon a fizető kliens eszközévé. Olyan szabad egyénként lép tehát fel, aki azt játssza, hogy rabzolga. Az általa nyújtott szolgáltatás színlelés. Nem is titkolja ezt. Ezzel, egyébiránt, az ügyfél is pontosan tisztában van. Tudja, hogy nem vásárolhat meg igazi érzelmeket, igazi cinkosságot. Ezeknek színlelése az, amit megvesz. Amit kér, az – végezetül – csak annyi, hogy e színlelés igazabbnak lássék az igazi érzelmeknél, s képzeletben úgy élhesse meg a fizetett kapcsolatot, mintha az igazi lenne.

A technikai szakértelem felbukkan tehát a pénzen vett kapcsolatban, de megváltozott alakban és sajátos funkcióban. Arra van szükség, hogy a prostituált birtokában legyen a színlelés művészetének. A tevékenységek, melyeket felkínál, leválnak a szándékról, mely bennük kifejeződik. Az a funkciójuk, hogy egy olyan szándéknak vagy elköltelezettségnek az illúzióját nyújtsák, mely igazából nem létezik. Nem egyebek *mozdulatknál*, melyek egy tökéletesen elsajátított *know-how* termékei. A személyes *felkínálkozást és odaadást* színlelik. A színlelés technikai eljárásai lehetővé teszik a prostituált számára, hogy kívül helyezze magát azon a kapcsolaton, mely a maradéktalan elkölteleződésről szól. (...)

Ellentétben a szolgáltatópárban dolgozó mindazon szereplőkkel, akik nagy szakértelemmel képesek a vevő iránt érzett cselekvőkész odaadás, a jókedély, az ösztönesség, a rokonszenv s effélék látszatát keltetni, a prostituált nem szűkítheti le a maga szolgáltatását a holt előzékenység, szívéllyesség és szolgáló-akarás lényegét alkotó gesztusok és formulák rituális komédiájára. Nem csak olyan mozgásmintákat és szavakat kínál, melyeket involválódás nélkül is *elő tud teremteni*; azt adja – s ezt nem lehet színlelni tenni –, ami a legszemélyesebben *ő saját maga*: a testét, vagyis azt, amiben saját maga számára létezik, s ami „hordozója” mindazon élményeknek, amelyek megélt életet tesznek. Az ember nem szolgáltatathatja ki a testét anélkül, hogy *saját magát* is ki ne szolgáltatná vele, nem bocsáthatja használatra anélkül, hogy ez meg ne alázná.

A „szexuális szolgáltatás” csak akkor lenne besorolható a többi piaci szolgáltatások közé, ha lebontható lenne olyan technicizált és standardizált tevékenységek sorozatává, amelyeket – előre meghatározott cselekvéssor szerint – bárki bárkin elvégeztethet anélkül, hogy *magát* ki kellene szolgáltatnia. Csak ebben az esetben válhatna a „szex” az a racionalizált „munkává”, melynek eredményeképpen, kodifikált – és az orvosi beavatkozással rokonítható – technológiát követve valaki úgy juthathat orgazmushoz egy másikat, hogy nem kényszerül saját maga (tényleges vagy színlelt) felajánlkozására és átadására, intim kapcsolat színlelésére.

Nagyjából ezt javasolta már 1987-ben a feminizmus egyik német aktivistája. Szerinte annyi haszna van az AIDS-nek, hogy felértékelte a nem közösülés útján kíváltott orgazmust, s ez megerősíthetné a nőket abban, hogy visszautasítsák a „baszógép” férfit, a szexuális kapcsolatot a maszturbáció sokkalta racionalisabb és higiénikusabb gyakorlatára alapozva – mely gyakorlat technikai finomságait mindmáig mindmáig sajnálatosan elhanyagolták.

A „kefelőgéppel” történő mechanikai maszturbálás e technicizálódás elég logikus következményeként képzelhető el. Lehetővé tenné – az intimszféra teljes felszámolásával – a „szex” teljes racionalizálását. Többé nem lenne szükség arra, hogy emberek kölcsönösen egymáshoz tartozzanak: az elégtelenedett ember magára ismerhetne a „humanizált” gépben; az orgazmust éppúgy lehetne venni a nyilvános piacon, mint a pornokazettát vagy a live-show belépőjegyet.

André Gorz: *Métamorphoses du travail*. Paris, Éditions Gallilée, 1988, 182–185. old. (Fordította Léderer Pál)

Az ilyenek gyilkos fegyvert, (bárczát) ad kezébe a törvény s azt mondja neki: nesze ezzel mehetsz vadászni nyíltan, nincs tilos föld, akárhol lőheted le ifju vagy öreg zsákmányodat, akárhol vetheted ki szemérmes gyilkoló hálódát, mit lősz vagy fogsz mind a tied, viheted bátran a vérpadodra, melyen csak igazlelkűek és tisztaszívűek véreznek el.

Hogy túlzottan nem beszélék Budapest lakóinak erkölcsi romlottságáról és a kéjhölgyek erőszakos bűnre csábításaikról, arról könnyen meggyőződhetik mindenki. Csak egyszer haladjon végig a kételkedő férfi, este 9 óra után, a kerepesi-uton, mint a véredek úgy törnek rá nyílt úton, ember, ég és Isten előtt ezrei e mérges viperáknak; kivetik bűnös hálójukat, mely bizton fog, melyet kikerülni nem lehet, megmetyelezik a tisztalelkűtűket és tisztaszívűeket. Még a serdülő szűz ifjut, ki ártatlanul halad végig az uton, azt is megfogják bűnsóvár kezeikkel s beavatják a romlás és süllyedés világába!

De nem csak a kerepesi-uton gyilkolják le naponta a férfi szíveket, de még a következő utakon is.

Budán: Horgony-, Ganz-, Gyorskocsi-, Bokor- és Viadar-utczákon.

Pesten: Himző-, Megyeház-, Bástyá-, Lövész-, Rostély-, Molnár-, Hajnal-, Uj-, Ó-, Arad-, Szerécsen-, Lázár-, Rózsá-, Petőfi-, Kazinczy-, Nyár-, Szövetség-, Dohány-, Alsó erdősor-, Aggteleki-, Népszínház-, Futó-, Német-, Gólya-, József-, Őr-, Templom-, Kölcsei-, Mester-, Liliom-, Tüzoltó-, Hölgy- és Kápolna-utczákon.

Ezekben az utczákban vannak a híres kéjbarlangok.

Ezeket könnyen lehet felismerni, mert a legundokabb külsővel bírnak és ablakai nappal mindig be vannak függönyözve, mivel ez éjjli madarak nappal alszanak, a midőn a becsületes ember a napvilágánál dolgozik.

Sajnos, hogy jelenleg Budapesten már 54 ily kéjbarlangot, ily földi poklot és mindenikben legkevesebb 20 darab oly undok férget számitunk.

Ezen barlangokban élő 1080 darab erénygyilkoshoz bátran számithatunk még 920 strihre járó, ime 2000 darab él és élvez, zsarol és uralkodik!

Ha ezen statisztika láttára sem indulna meg és ha ezen statisztika hallatára sem gondolja meg a női nem, hogy valóban igen romlottak kell lenni a férfi nemnek, mely ellátja, eltartja e 2000 ingyenélőt, akkor nincs már szív a női testben.

Lássátok ezek a ribanczok a legnagyobb pompa és fény között élnek, minden bőven van nekik. Egy ilyen rongy, ha az utczán megy és az ember ha nem ismerné, azt mondaná róla: ez báróné vagy grófné, oly fényesen vannak felöltözködve.

Az ilyen kéjhölgy naponta legkevesebb 3 frtot költ el, eltekintve, mikor mulatni megy, mert akkor 100 forintot biztosan elver.

Három forintjával számítva 1 napra 2000 kéjhölgynek egy év alatt kell 2.160.000 frt. Ezen rengeteg összeg legnagyobb részét serdülő ifjaink szolgáltatják.

Ott ültem egyszer, ily kéjbarlangban egy Gazé mellett egész éjjel, hogy lássam, mily romlott a világ.

Este 8 órától reggel 3 óráig kétszázhatvan személy fordult meg és ezen nagy tömeg közt csupán 16 idős férfi volt, a többi mind 20 éven aluli.

És valóban könnyeztek szemeim és vérzett szívem, midőn egy más alkalomkor két családost láttam megfordulni ott, oly családost férfiakat, kiknek családi viszonyait jól ismerem, kiktől meggyőződtem, hogy csakis ők a romlottak vagyis az elcsábítottak, mert feleségök és gyermekeik igen becsületesek.

Igen, míg e nyílt bordélyházakat Budapest területéből ki nem irtjuk, addig ez így fog menni továbbra is.

*

Átkom reátok fúriák! Mardossa a kínos pokoli tűz örökké rongy, hitvány szíveket, gyűlöljének és átkozzanak az igazak, kárhoozzatok a pokolra!

Pusztuljatok! pusztuljatok! Jaj! nincs már erőm hogy átkozzalak titeket, kezeimet a görös összehuzza, kiesik a toll a kezemből, szemeim villognak és kigyulnak a jogos dühtől, ereimben kinosan forr a vér, agyamban vesznek a gondolatok, szívemet görcsök rángatják.

Jajgatok és sikoltok, mert látom, hogy átkom nem pusztit el a föld színéről titeket, ti hitvány gaz fúriák!

Oh Istenem! kérek adj erőt, adj csak annyi erőt, hogy egy kissé csitítsam vérszomjas haragomat, hogy ismét felemelhessem mérges tollamat, mely az imént esett ki kezemből.

Oh adj csak annyi erőt, hogy egy gyilkos tört vehessek a kezembe és hogy véghez vihessem Herodiás kegyetlenségét, hogy lemészárolhassam e gonosz fúriákat, hogy kiirhassam őket a föld színéről.

Oh térjete ki előlem az utczán, mert nem tudom mire vagyok képes, ha megismerlek titeket.

Engem könnyen felismerhettek, mert szívemben az elszántságot hordom, kezemben pedig a töltött revolvért, mellyel védem ártatlanságom, tisztaságom lelkem legfőbb erőit.

III. Ifjaink

Ott, hol az erkölcsnek, a hitnek legparányibb nyomát sem találjuk, hol minden szép szó egy-egy lelket gyilkoló tör, ott hol minden kedveskedés és dicsérés a nemes szívnek megfásítását célozza, ott hol szabadon tanyáz a bűn, ocsmányság, szenny és parázna ott feterengtek ti e büzhödt kéjbarlangokban.

Nem érzitek, hogy ott vész minden érénytek, minden jó és szép tulajdonságtok, nem látjátok, hogy mióta ti e piszok fészkeket meglátogattátok, azóta nincs semmiféle hajlamtok a szép, jó és nemes iránt, azóta nem ismertek fellebbvalót. Azóta ti akartok urak lenni mindenhol, senkinek jó tanácsait el nem fogadjátok, nyugalmat nem találtok sehol, gyönyört és örömet a legszebb és legfényesebb társaságokban sem találtok, mert mindig csak kéjre, undok kéjre szomjuhoztok ti nyomorult kéjhajhászok!

Nem látjátok, hogy mióta üzitek ez ocsmány bűnt, azóta vész szemetek ragyogó fénye, arcotokról az ifjú rózsás pir eltűnt, ruganyos izmaitok kiszáradnak, csontjaitok kidomborodnak a bőr alól, elhagy minden erőtlök és utálatos, nyomorult vézna csontvázakká leszek. És ezen stádiumban akartok majd megtérni, ekkor igérjétek, hogy többé nem fogjátok oly gyakran elkövetni e gyalázatos bűnt?

Ekkor hiába jajgattok és rítok, hiába esdekeltek és kiálltotok fennhangon segítségért, nem hallja azt meg senki sem, mert fél a ragálytól mindenki. Egy kéz sem nyul segítségekre, vihattok akkor a szörnyű halállal ti kéjhálók!

Nem tudjátok, hogy a legnagyobb bűn a bujaság és a paráználkodás, nem tudjátok, hogy önnönmagát boszulja meg az, ki üzi ezen ocsmányságot?

Nem olvastátok a szent írást? Hát tudjátok-e, hogy abban meg van írva:

„Ki magát fajtalan asszonyokhoz adja, rothadás és férgek lesznek jutalma”.

Srf. f. 19. 13.

Továbbá:

„Jól jegyezzétek meg magatoknak, hogy semmi paráznának, vagy tisztátalannak... nincsen öröksége Krisztus és Isten országában”.

Efez. 5.

Ifju! ezeket tudva, szeresd az ártatlanságot, mint lelked főkincsét és ékességét s vedd gondolóra a szent írás e szavait: „Oh mily szép a szüziesség a tiszta erkölcsössel! mert halhatatlan emlékezete, mivel mind Istennél, mind embereknel ismeretes”.

Bölcs. 4. 1.

Ifjak! nem látjátok, hogy törpül az emberi nem, a korai vétségek miatt!

Csak azután akartok megtérni, mikor már tehetetlen lények vagytok, akkor akartok egy igaz nőt boldogítani, midőn már nem vagytok arra képesek.

Élő bizonyítéka annak, – hogy az ifjaink mily nagy kéjhajhászok, hogy mily nagy mértékben üzik a parázna undok bűnét – az, hogy könyveket kellett írni, azon célból, hogy a fiatalok gyógyíthassák önnönmagokat, mert már az orvosok nem győzték azokat kurálni.

Tudjuk, Garay Antal: „Népszerű utmutató” című műve, mely a nemi betegségek gyógyításait tárgyalja, már a 7-ik kiadást érte el. Rettenő férfi-romlottságra vall!

És most az mondom: merjen valaki elem állni és azt mondani, hogy egy férfinak kell ez undok bűnt gyakorolni, én akkor azt irgalmatlanul levágom!

Vagy merészelje nekem az orvosi tudomány bizonyítani, hogy okvetlen szükséges a gyakori közösülés, én akkor megtagadom Istenemet, mert nem érdemi meg, hogy annak nevezzem, ha oly tökéletlen, nyomorult korcsot teremtett az ő képmására.

IV.

Polgárleányaink

Polgárleányaink sorsa igen aggasztó és szánalomraméltó a jelen kéjuralom közt. Itt teng fővárosunkban több mint 100,000 polgárleány. Élet céljuk, rendeltetésük, hogy házasodjanak és legyenek derék, jó anyák.

De a jelen körülmények között nem érhetik el céljukat. Hisz ott van a 2000 fúria, ezek uralnak fölöttük, ezek teszik őket semmivé. Fel sem tűntök ti polgárleányok ezek mellett, hisz ti nem adtok undok kéjt a férfiaknak, ti nem gyalázzátok magatokat a porig.

*

Hány anyát hallottam már panaszkodni.

Az egyik azt mondotta: „Több lányom van, mind szépek és becsületesek, férjt pedig egyik sem kap.”

A másik emigy panaszkodik: „csak egy lányom van, udvarlója van minden ujára tiz, de egyik sem veszi el”.

A harmadik: „én Istenem, ezek a férfiak csak pénzt akarnak, a leány nekik csak kompót.”

A negyedik: Jaj! jaj! négy aggszüzem van, mit csináljak? mit csináljak? Táncmulatásokra, bálokra már egész vagyonunkat elköltöttem, de férfi nem jön mégsem, a ki elvinné őket.

A szalmaözvegy: „Nem tudom, azoknak a férfiaknak nincs már semmi érzékeik, nem látják, hogy még ifju szép arczom van, hajaim mily gyönyörű aransárgák, melleim mily domborúak s mily fess teremtes vagyok, még gyermekeim sincsenek és még sem akarnak engem feleségül”.

*

Ó ti kevésbé szép dőre polgárleányok, ti, kik azt gondoljátok, hogy szépek vagytok és ezen szépségekkel akartok hódítani? Nézzen és bámuljon meg bár az egész város ifjusága, hódítani nem fogtok, mert szépségeitek és bájaitok sokkal gyengébbek, hogysem a kéjelgő ifjak kipróbált és tapasztalt szeimeiket meggyőzhették.

Lássátok ott vannak a sokkal szebb kéjhölgyek.

Nincs is fogalmatok, hogy mily szép és kedvesarczu ily fúriák vannak itt Budapesten.

Én, ki mindig mint egy tigris viselkedtem az ilyen kéjnők ellenében, én mondom nektek, hogy csak egy hajszál tartott vissza attól, hogy meg nem hódoltam egy ily rongynak, mert kedves széparczu volt és olyan bájos szemű s széptermetű, hogy valóban Budapest polgárleányai közt nem láttam még életemben olyant.

Lássátok ezeket az éjji madarakat kell főkép kiirtanunk, mert csak a bájos arcz tudja lebilincselni a mai kor férfait, az erény nem.

Akár mily szorgalmas és takarékosak legyenek leányaink, – ha csak nem nagyon, de nagyon szépek, férfiúra azok ne számítsanak. Még kevésbé számítsanak azok, kik nem szépek és 20 éven felül vannak, azok biztosak lehetnek, hogy elhervadnak a nélkül, hogy az anyai örömöket élvezhették volna, hacsak 50,000 ft. vagyonnal nem rendelkeznek, mert akkor biztosan kapnak férjet.

Tudjátok-e azt, hogy férfaink félnek és irtóznak a becsületes, erkölcsös leánytól és még inkább a házasságtól.

Ime a budapesti férfiak egyike úgy beszél:

Mig az én Vilmám ott van a Polláknénál, addig én nem házasodom, mert: „soáné, hat kháné”!

A másik: „mig a springerei létezik, én is létezem”!

A harmadik: „ha megházasodom, akkor csak egy feleségem van, én pedig már hozzá vagyok szokva a háremhez”!

A negyedik: „mig Ferenczi kávéházában leányt árulnak kávé helyett, addig nekem nem kell feleség”!

Az ötödik: (egy zsidó) „Egy hónapban 15 közösülés 50 kr-ával 7 ft 50 kr. és ha házasodom feleségem bele kerül egy hónapban 40 ftomba, tehát 32 ft 50 kr.: ”reine rebach.”

A hatodik: „polgárleányt házasodjak? Hisz azok közt nem talállok olyan szépet, mint az én böstyám”!

Ily aljasul és bűnösen gondolkodnak ifjaink mind.

Leányok! ne higjatek a budapesti férfiaknak, szerelmet azok nem ismernek e kéjuralom alatt, csak elvont eszme az. Még a kedves és szép, de egyszersmint becsületes leány után bolondulókat is csak a rideg kéjhajhászat hajtja.

Polgárleányok! Ébredjete! ébredjete álmaitokból, nyissátok ki szeimeiteket, nézzétek! kulcsot adok kezeitekbe, melylyel kimehettek azon lakból, melyben oly soká tengődtetek és melyben annyit szenvedtetek.

A kulcs nem más, mint a tiltakozás! Tiltakozatok, álljátok utját a kéjuralom terjedésének, hisz csak ti vagytok hivatva arra, hogy nemetek becsületét megőrizzétek és megvédjétek, a férfiaktól nem várhattok semmit.

Csak nem gondoljátok, hogy azok kedveseik ellen fellázadjanak?!

Ti polgárlányok vagytok, első sorban hivatva arra, hogy összeálljatok és közös erővel védjétek szent becsületeiteket!

V. Tanácsok a szülőknek

Ti sokat szenvedett lények, ti, kik számtalanszor oly gyakran, jogtalanul lettetek megsértve bűnös fiaitoktól, ti, kik nem kevészer meglopva is lettetek a kéjszomjtól elragadt gyermekeitektől, ti, kik millió könyeket ontottatok és azon voltatok, hogy megjavítsátok romlott fiaitokat, ti igazán sajnálatra méltók vagytok és titeket nem vizsgál senki?

Sajnos, nem egy anyát láttam, hogy sírt és rít, mert megóvni akarta fiát az erkölcsi romlástól és az oly szemtelenül válaszolt édes, jó anyjának.

Sőt, igen sok anyát hallottam panaszkodni, hogy fiai meglopták, mert már pénzt nem tudott adni kéjencz fiának, elvette édesanyja gyűrűjét, óráját, sőt még az apa pénztárcaját is megdézsmálta egynehány forinttal, csak hogy teletömhesse gyomrukát a pénzsomjas fúriáknak.

Igen! tudom, hogy azon férfi, a kit megfogtak a kéjhölgyek magoknak, az javithatatlan, az nem ismer sem apát, anyát, sem Istent, annak a pénz és a kéjhölgy az Istene! Azt a férfit sem szavakkal, sem tetteikkel megjavítani vagy a jó utra terelni nem lehet.

Az ilyen kéjhajhászótól a céltárgyat kell elvennünk. Tudniillik a kéjhölgyet kell tőle távol tartani.

Szülők! ide hallgassatok! Én szólok hozzátok, én, ki együtt élek az ifjúsággal, én ki velük közlekedem és társalgok, én mondom nektek, fiaitoknak kezeikbe pénzt ne adjatok, akár milyen célra kérjenek is, győződjetek meg, hogy igazán mire kell nekik a pénz és ha lehet végezzétek el ti e vásárlásokat vagy fizetéseket.

Lássátok, nekem volt egy barátom, szülei igen szegények voltak, a fiu az iskolában 4 éven át tandíjt nem fizetett. Az 5-ik éven, midőn elérte 15-ik életévét, egy kéjencz pajtása által elragadtatva, szintén e bűnös utra térve, azt hazudta szegény, jó anyjának, hogy tőle 30 frt tandíjat követelnek. A jószívű anya nem is kételkedett rossz fiában és összes ruhaneműét eladta, csak hogy szeretett fiának megadhassa a kért összeget.

Az előbb erkölcsös, jó fiú, most kérelhetetlenül nézte, hogy adja édesanyja el potom áron ruháit s nem is szégyelve magát, elvitte a pénzt. És míg szegény anyja otthon sírt és rít a vesztő sorsa felett, addig ő elment szíve és lelke orgyilkosához (a kéjhölgyhöz), elköltötte a szent oltártól ellopott pénzt.

Tudjátok, sokszor az életben egy közönséges ember hízelgéssel vagy szép szóval megtudja nyerni a másik ember akaratát, hát miért ne hajolnának meg ezer meg ezer 15-16 éves ostoba ifjaink a kéjhölgyek mézes-mákos kedveskedései és kérései előtt? Hisz az ilyen fúria képes magát lealázni a földig, mindent elkövetni, csak pénzt csikarjon ki a foglyától.

Ez volt az első és leghathatósabb tanácsom, t.i., hogy pénzt ne adjatok férfi-gyermekeiteknek kezébe, míg csak e kéjbarlangokat ki nem irtottam a főváros területéből, mert ha

pénzüik nincs, akkor teljesen tehetetlenek, mert e fúriáknál kredit igen kevés esetben szokott lenni.

A másik tanácsom az, hogy fiaitokat este, egyedül el ne bocsássátok hazúlról, mindig apa vagy anya menjen vele, mert az esti órák a kísértetek órái. Ott, a legártatlanabb esti séta alkalmával történik meg a legnagyobb baj.

Lássátok én ismerek egy Budán lakó családot, a 17 éves gaz fiú a családból azt hazudja apjának, anyjának, hogy ő egy népszínházbeli színésszel ismeretséget kötött, ki mindennap ingyen ad neki belépti-jegyet. A szülők azt hívék, hogy ez igaz, nem bánják, ha el is megy fiok mindennap, hisz a szegényke ugyanis egész nap nehezen dolgozik, mert lakatos.

A gaz ez időt 7-10 óráig felhasználja és ott tanyáz naponta e büzhödt fészkekben, ott, vétek és bűn, szenny és piszok közt.

Harmadik tanácsom az, hogy leginkább akkor örizzétek fiaitokat a barátoktól, a társaságoktól, midőn a 17-18 életévet elérték, mivel ekkor beszédüknek tárgyuk mindig csak a kéjhölgy és az emberi nemi szervek.

Jön az egyik: szervusz Lajos!

A másik: szervusz!

– Na hogy vagy?

– Hát a csankérom úgy fáj, hogy bőgőnek néztem az éjjel a mennyországot.

– Nekem meg borzasztó dobom van.

– Na akkor bandisták vagyunk, gyerünk együtt...

Szülők! nagyon, de nagyon vigyázzatok, kikkel társalognak fiaitok, mert a romlott és kéjencz barát éppen annyi, mint egy kéjhölgy.

A jó anya nem bizik a fia legjobbképü barátjában sem, mert nem lát annak szívébe.

Lássátok, az én édes jó anyám is azt mondta nekem valaha: ezekkel ne társalogj, ezzel az igaz férfival menj, és éppen ez volt a legromlottabb a legerkölcstelenebb.

Utolsó és legjobb tanácsom az, hogy ti szülők, kik fiaitok jó nevelését szíveteken hordozzátok, ti, kik majd egyszer leszámoltok a mindenható bírói széke előtt arról, hogy milyennekké képeztétek, neveltétek fiaitokat, tinektek meg kell gondolni azt, hogy a legóvatosabb eljárástok daczára is megsebezheti fiaitok szemérmét, szívét, ily undok kigyó, tehát távol kell tartani fiaitokat ezektől.

Igen, hogyan? Midőn tele van az egész város ily romlott lényekkel, ily büzhödt barlangokkal.

Nincs más hátra, mint hogy azokat kiirtsátok!

Tanácsom az, hogy a legnagyobb erőteket használjátok fel arra, hogy kiirtsátok a bordélyházakat Budapest területéből.

VI Mit kívánok jelen röpiratommal?

Hogy mit kívánok jelen röpiratommal, az világos minden igaz ember előtt. Csak a kéjhölgyek nem akarják hallani végzetes ítéleteiket, ezek riognak és remegnek a jövő borzalmaitól, csak ezeket a bűnösöket furdalja a lekiismeretük. Jajgatnak, sírnak és rínnak, mert érzik, hogy a legnagyobb kánnak még csak jönni kell akkor, midőn a törvény reá kényszeríti, hogy dolgozzanak, hogy szerezzék becsületes uton kenyerüket.

Bizony! én mondom nektek: míg ifjú testemben csak egy csep vér kering, míg csak egy lehelet van bennem, addig én nem engedek elveimből semmit sem.

És jöjjenek bár rátok az inség, nyomor és a szegénység bajai; jöjjön rátok a kínos éhhálál, száradjanak ki ereitek a szomjtól és én, ha látnám, hogy csak egy csep vízzel is menthetnélek titeket az örök haláltól, én ekkor felkiáltlanék Istenemhez: Ó Uram! tedd kővé lágy szívemet, hogy meg ne indulhasson a gazok sóhajain; tégy hályogot szemeimre, hogy ne lássam kínos vergődéseit, hogy meg ne indítsanak könnyei. És mint örült úgy kiálltanék fel újra: változtassad Istenem még e csep vizet is a legborzasztóbb méreggé, hadd igyák meg, hisz megérdemlik, mert égbekiáltó bűnösök.

Ha pedig ti pokoli szörnyek még idejekorán hozzálátok, hogy kioltásotok kedves, ifjú életem, akkor is az eszme él! és élni fog! s nektek itt a zsarnok bakó avagy a rideg bitó lesz bűnös cselekedetek jutalma!

Szóljatok meg szüzek, mint várjátok a végzetes harczot, mely megtöri bűnös elleneitek hatalmát, uralmát! Beszéljetez anyák, mint várjátok már, hogy fiaitoktól elvonassanak e bűnre csábító fúriák, e fajtalan lények! Beszélj apa, mily kin fekszik sziveden! Riadj fel aggszüz álmodból, panaszold el örömnélküli életed multját! Ébredjetez ifjak! ébredjetez bűneitekből! Kelj fel Kain! és vedd kezedbe azon dorongot, mellyel ártatlan öcsédnek vérért ontottad és üsd agyon a fúriákat mind!

Polgártársak! Haladjunk a művelt Nyugat nyomán! Nézzük meg Bécs városát, van e annak nyilvános bordélyháza? Nincs! Bécsben a törvény kimondotta, hogy ily undok fészkeknek nem szabad a fővárost rodhadttá tenni.

Én tehát semmi mást nem kívánok, minthogy: rövid idő alatt az illetékes hatóságok hassanak oda, hogy a bordélyházakat Budapest területéből irtsák ki.

És ha kiirtották: mily fenséges látvány fejlík ki majdan ekkor előttünk. A multnak homályából vész majdan a bűn és teljes fényükben tündökölnék majd az erények. A föld megrázkódik, a társadalomban a nemes eszmék és bölcs intézmények egész forrongása fog bekövetkezni és előáll a társadalmi ujjászületés.

És ha e kiirtás megtörtént, dicső Magyarország régi hies városa, Budapest, ismét diszlelni fog a magyarok örömére, a Kárpátoktól az Adriáig fog zengeni az egek diadalának visszhangja, tizszerte élénkebben fog emelkedni a város szépségeiben, diszeiben. Lakói a városnak ismét hisznek majd tulvilági Glóriát, ismét az egyház hí és alázatos hiveivé lesznek, az ifjuság elfogja hagyni a sok vétékét és bűnét, sokkal nagyobb dicsfény övezi majdan a magyar király trónusát.

Istenem mindenem! ki véghetetlen szereteted által megszenteled szívünk gerjedelmeit s terelsz bennünket az igaz és a jó világossága felé! ki láttad szent Fiad dús könyeit, melyekkel Jeruzsálem romjait előre megszentelte s a tisztaságot az isteni érzelmek magaslatára emelte, oh enged meg, hogy hozzád fohászkozhassak, hiszen hazám fővárosáról szólok s a dicső magyar név vegyül ajkamon könyörgésem rimánkodó hangjai közé!

Hiszen tied e nép, tied e nemzet, kit én akarok az utálatos kéjhaláltól megmenteni. Kérlek! adj óriási erőt, adj tömérdek malasztot, hogy védbástyája lehessen az erényeknek a kéjuralom terjedése ellenében és hogy tántoríthatlan buzgósággal és elszántsággal vezethessem a főváros polgárait azon vérontás nélküli harczba, mely harczban a szüztiszták – az erkölcsi romlottak és fajtalanok felett – aratják fényes diadalukat